

Engelimi Biliyorum - Engellimi Seviyorum

Sohbetine katıldığım bir pir-i fani büyüğümüz demişti: “-Evet İslâm’ın şartı beştir ama altıncısı olsaydı bence “haddini bilmek” olurdu.” Gerçekten de, haddini bilen kendisini bilir, kâinatı bilir ve Rabbini de iyi bilir. Engelsiz olan tek bir güç var. O’da her şeyi yoktan var eden Allahu Azimuşşan’dır. O’ndan başka her şey engellerle, sınırlılıklarla malûdür.

İnsan olmanın getirdiği doğal engellerimizin yanında, bireysel yetenek ve ilgilerimizin çevrelediği veya fiziksel/ruhsal şartlarımızın belirlediği engelleri de yaşıyoruz. Örneğin; herkesin yüzememesi, fobilerimiz, el becerilerimizin yetersizliği gibi bireysel engellerimiz bizleri sınırılıyor ve hayatımızı yönlendiriyor. Doğum yaptırmak gibi olağanüstü sorumluluk ve yetenek gerektiren bir görevi, defalarca yaptırmayı başarmış olan Sevgili Eşimle, küçük bir fareyi aynı yere bırakırsam ruhunu teslim edercesine kendini kaybedeceğini çok iyi biliyorum. Boğulma tehlikesi atlatmış birisi olarak, en kısa zamanda yüzme engelimin üzerine gitmem gerektiğini de bildiğim gibi.

Hepimizin engelleri ve zayıflıkları olduğuna göre, nasıl yaşıyoruz? İyi olduğumuz yönlerde ağırlık verip, dikkatleri bu taraflara çekmeye, bildiğimiz konularla sonuca ulaşmaya çalışıyoruz değil mi? Her gün fark edebileceğimiz örnekler var: Manavlar, meyvelerin iyisini en öne dizerler. Hanımların gözleri güzelse, abartılı şekilde vurgulayan makyajlar yaparlar. Kıyafet tercihleri de benzer şekilde olur. Aileler,

çocuklarını başarılı yönlerini anlatarak tanıtırlar. Arabanızda motor sorunu da olsa, gittiğiniz tamirci elektrikçiye konuyu ateşleme sistemine bağlamak ister.

Takdir-i İlahi gereği bazılarımız doğuştan, bazılarımız sonradan çeşitli engellere maruz kalarak yaşamak zorunda kalıyoruz. Ağır zihinsel engelli kardeşlerimiz dışındakiler, aklının erdiği yaşlardan itibaren bu durumu beden ve ruhen yaşıyor ve kendisini bitmeyen bir mücadelenin ortasında buluyor. Engelliler ve engelli aileleri inkâr, isyan, depresyon, kabullenme ve sahiplenip birlikte mücadele etme gibi aşamaları çeşitli boyutlarda yaşıyorlar. Topluma düşen en önemli görev; engelliler ve engelli ailelerinin bir şekilde yaşamak durumunda oldukları inkâr, isyan ve depresyon aşamalarını en hızlı ve kolay şekilde atlatabilmeleri için destek olmak ve kalıcı kurumsal çözümlerin tesis edilmesini sağlamaktır.

Engelli doğmak veya engelli olmak bir ceza olmadığı gibi, ölene kadar engelsiz yaşamakta garanti edilmiş bir lütuf değildir. Engelli veya engelsiz hepimiz, şartları Rabbimiz tarafından belirlenmiş bir hayat imtihanını yaşıyoruz. Engellerin kalkması olabileceği gibi, sonradan engelli olmanın da ihtimal dâhilinde bulunduğu şuurıyla hareket etmeliyiz. Engeli olmayanların her şeyden sorumlu olacağını bilmesi, engellilerin ise durumlarına uygun işleme maruz kalacaklarının tesellisiyle sabretmesi gerekir. Bile bile engelli olmamak için elimizden gelen her türlü tedbiri almalı ve ötesini tevekkül ile Allah'a havale etmeliyiz. Kendi hata ve eksiklerimizi kadere yüklemek ise tehlikeli bir kumar olur. Sigara yüzünden damarları tıkanan ve nihayet kolu bacağı kesilen birisinin hesabı çok zor olsa gerek. Çünkü işin içinde emanete hıyanet etme durumu da var. İçkili araba kullanmak, tedbirsiz ve gereksiz hareketlerle kazalara yol açmak gibi.

Toplumun ve toplumu temsilen yöneten devletin, engellilere yönelik hizmet ve yatırımları bir lütuf değil, bir görev ve hak olarak icra edilmelidir. Engellilerimize acımadan önce sevmeyi ve saymayı başarmak zorundayız. Acıma ve şefkat duyguları ancak bir katalizör gibi hızlandırıcı, kolaylaştırıcı etki yapmalıdır. Acıdığımız için değil, görevimiz olduğu için yapıyor olmalıyız. Mevcut Hükümetimizin engellilere yönelik çalışmaları oldukça takdir edilecek kadar mesafe almıştır. Buna rağmen, bir iktidar milletvekilinin yapılan hizmetleri açıklarken “-2005 yılında çıkardığımız yasa ile biz engellileri insan yerine koyduk, adam yerine koyduk” şeklinde konuşması vicdanları yaralayan, kastını aşan bir ifade olarak tarihe geçmiştir. Engelli veya engelsiz her insanımız toplumumuzun değerli bir üyesidir. Verilen haklar ise gecikmiş bir görevin ifasıdır. Bu ve benzeri görevler için seçilenlerin daha dikkatli ve özenli olmasını beklemek hakkımızdır.

Engellilere saygı, bizlere adalet ve gereklilik şuurunu kazandırır. Sevgi ise, adaletin gerektirdiği görevleri icra ederken lazım olan enerjiyi ve kaliteyi sağlar. Sevginin sağ kolu empatidir. Enerjimiz tükenmeye yüz tuttuğunda empati yaparak yeniden güçlenir ve görevimize devam ederiz. Empati yaparken kendimizle birlikte sevdiğimizleri de işin içine katarsak daha anlamlı ve etkili olur. Engelli çocuğu olmayan ailelerin çocuklarına engelli arkadaşlarını saymayı ve sevmeyi öğretmeleri hayati derecede önemlidir. Çünkü engellilerin ezilmişlik ve toplumdaki dışlanmışlık duyguları çocukken yeşerir. Arkadaşlarının alaylı bakış ve tavırları ilk ve en ağır darbeleri yapar. Geleceğin mutlu ve güçlü toplumlarını kurabilmek için çocuklarımızın eğitilmesi bu açıdan da gereklidir.

Engelli kardeşlerimizi sevmek ve aslında bizimde engellerle malûl olduğumuzu bilmek durumundayız. Yaygın ve güzel bir ifade ile “Sevgi her engeli aşar” diyoruz.

Merak edenler için not: Bu resim bahçe salıncağını tamir ederken kaza ile burnuma darbe aldıktan sonra çekilmişti. Çok şükür hafif zararlar geldi geçti.